

Červen 2022

SOUTERRAIN

Nad mraky

V květnu jsem měla možnost účastnit se synodu Skotské církve v Edinburghu. Byla to velká zkušenost, intenzivní čas, zážitky budu zcela jistě líčit na setkání až do omrzení (zastavte mě, prosím!).

Důležitým časem v celém nabitém týdnu pro mě byly cesty – do a ze Skotska. Obě jsem absolvovala letadlem, na dvakrát, s přestupem na rušném londýnském letišti Heathrow. V životě jsem toho nalétala dost na to, aby mi cestování letadlem a letiště samotná hodně přirostla k srdci, ovšem zase ne tolik, abych se v tomto směru stala ostřílenou. Zejména cesta do Skotska mi tedy přinesla sérii drobných dobrodružství, kterými ovšem laskavé čtenáře opravdu nechci unavovat.

To vzácné přišlo, když se letadlo odlepilo od země a vzneslo se do výšky. Ocitli jsme se v mracích (tam to trochu houpe), nad mraky. Najednou nekonečný prostor. Široko daleko jen kopečky a kudrlinky oblak, tu zalité sluncem, tu jen jemně osvětlené. Bílo, šedo, modro, kam oko dohlédne. Jinak nic. Jen hukot letadla. Telefon odpojený od sítě, dat i wi-fi. Počítač jakbysmet. Letadlo se sice pohybuje rychlostí stovek kilometrů v hodině, ale uvnitř to vlastně není znát. Jako by jen plulo prostorem.

Dlouhé minuty jsem hleděla na to podivuhodné ticho a rozprostraněno, navzdory změní v hlavě, kterou jsem pocítovala ještě na letišti, zvláště soustředěná, přítomná v okamžiku. A pokojná. Nevím, jaké je to v nebi, ale jako by se mě nebe nad těmi mraky na chvíli dotklo. Překvapivě při každém ze 4 kratších letů, které jsem cestou do Edinburghu a domů do Prahy absolvovala.

Létání není právě levný ani ke stvoření šetrný způsob, jak se na chvíli podívat na svět z jiné perspektivy, přesto bych Vám, milí čtenáři, i sama sobě přála, abychom Boží doteky zažívali a byli je s to postřehnout i v málo pravděpodobných či úplně neočekávaných souvislostech.

Výtah z jednání staršovstva 5. 5. 2022

- zvoleni noví delegáti na konvent: J. Cihlová, D. Molnár a J. Petříček.
Konventu se dále z titulu svých funkcí účastní obě farářky a D. Heller a J. Mašek jako členové seniorátního výboru. Za náhradníky byli zvoleni (v tomto pořadí): F. H. Härtel, T. Černohorský, P. Geier.
- revize pravidelných sborových setkání s ohledem na obvyklou účast. Asi bude možno sloučit setkávání „Nedělníků“ a „Obcování“.
- pro dlouhodobě malou účast zrušíme „Křeslo pro hosta“.
- příprava sborového občeda 5. 6. – organizuje M. Jílková, v sobotu se ve sborové kuchyni připraví bramborový salát, vyzveme k přinesení doma pečené sekané, co bude navíc, předáme Azylovému domu pro muže v P6.
- prioritizace úkolů a výzev jako příprava k vytváření „rozvojového plánu“ sboru. Každý z presbyterů označil tři z námětů, které zazněly na výjezdním zasedání, a to v horizontu 1, 5 a 10 let. J. Stoklasová zpracuje a rozešle přehled podle počtu získaných hlasů, bude vyznačeno, které náměty neobdržely žádný hlas. Poslouží jako podklad pro další diskusi na červnové schůzi.
- schváleno proplacení zápisného a cestovného Markétě Petříčkové na kurs „S dětmi na cestě víry“.
- označení hrany schodu v JAK – zařídí P. Hejl, J. Petříček
- dokoupení vybavení klubovny (koberec, přehoz na pohovku) – K. Najbrtová vytvoří a zašle statutárům návrh.
- určen termín podzimního výjezdního zasedání staršovstva: 7. - 8. 10. 2022. Uskuteční se v Husově domě, místo zajistí A. Jacobea.
- informace o přípravě prázdninového tábora pro děti – v Křížlicích, počet účastníků 33, z toho 21 dětí.
- informace o nemožnosti otevření adaptační třídy ve spolupráci s ADCH Praha (prý nedostatek dětí), hledáme jiné možnosti, jak využít sborové prostory pro aktivity dětí z Ukrajiny (náměty sbírá AJ)
- informace o jednání SR se zástupci seniorátů (mj. zkušenosti s dlouholetým plánem, reorganizace církve, nové rozdělení seniorátů, hodnocení správy investic, ...)

Příští řádná porada staršovstva: 2. 6. 2022 v 19:00, své případné podněty adresujte, prosím, farářkám či kurátorovi (ideálně emailem).

Pamětní odznak odporu

V pondělí 16. května byl při slavnostní příležitosti v DAP (Dům armády Praha) na Vítězném náměstí předán ministryní obrany Janou Černochovou manželům Dusovým, členům našeho sboru, *Pamětní odznak účastníka odboje a odporu proti komunismu.*

Jako připomínku doby předlistopadové přikládáme několik vět z žádosti sestry **Anny Dusové** o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu:

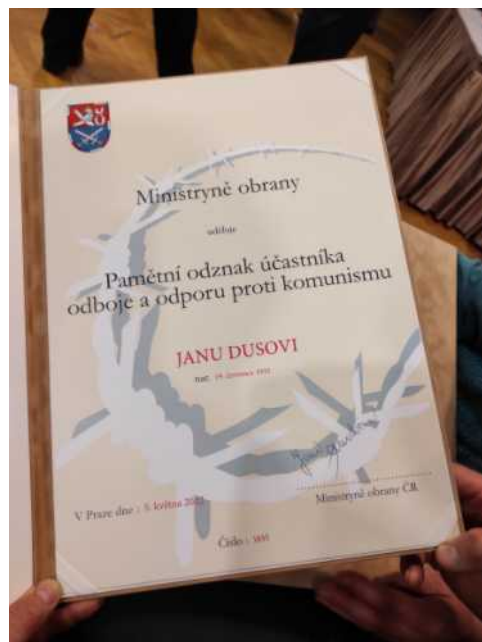
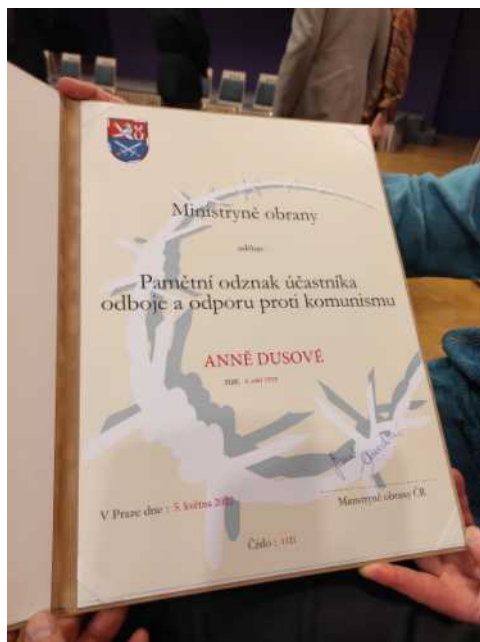
V letech 1966 až 1972 byl manžel farářem sboru ČCE v Chrástu u Plzně. V roce 1972 byl obžalován okresním soudem Plzeň – sever z údajného trestného činu pobuřování a odsouzen k jednomu roku odnětí svobody s podmínkou tří let. Jednalo se tehdy o šíření prohlášení XVI. Synodu ČCE z 21. 2. 1969, kterým se naše církev kriticky vyjádřila k okupaci v srpnu 1968. Toto prohlášení nazvané Synod svému národu manžel rozdával při bohoslužbách a umístil je na sborových vývěškách. Tímto „z nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu zřízení republiky nejméně dvě osoby pobuřuje proti socialistickému společenskému a státnímu zřízení republiky a proti spojeneckým nebo přátelským stykům republiky k jiným státům“. V souvislosti s tímto trestním stíháním byl manželovi odebrán státní souhlas k výkonu duchovenské služby v Chrástu u Plzně. Rodina, čtyři děti předškolního a školního věku, se posléze musela přestěhovat.

V únoru 1975 jsme se přestěhovali do Neratovic Libiše, kostelního bytu tamního sboru ČCE. Pracovala jsem jako zdravotní sestra postupně v několika zařízeních v Praze, Mělníku a Neratovicích. Vedle toho jsem vykonávala kostelnické práce. Manžel byl zaměstnán jako topič v Továrně dětských vozidel Liberta v Mlázicích u Mělníka. Během směn pokračoval v badatelské práci starozákonníka.

9. 4. 1986 u nás proběhla domovní prohlídka, byly zabaveny psací stroje a řada písemností, manžel byl hned po prohlídce odvezen na ústředí StB v Bartolomějské ulici v Praze a po několika výsleších propuštěn až po dvou dnech, 11. 4. pozdě odpoledne. Teprve následujícího dne, 12. 4., si uvědomil, že jedna zabavená písemnost musela být do našeho bytu na samém začátku prohlídky jedním příslušníkem StB podvržena. Jednalo se o hrubý urážlivý text proti prezidentovi Husákovi a generálnímu tajemníkovi KSSS Gorbačovovi, jehož autorem měl být náš přítel Heřman Chromý. Manžel dospěl k názoru, že hanopis museli zformulovat a napsat na psacím stroji pracovníci StB. Sepsal své podezření v podobě trestního oznámení na neznámé pachatele z řad pracovníků Státní bezpečnosti. Trestní oznámení adresoval prezidentu ČSSR JUDr. Gustávu Husákovi. Oznámení jsem spolupodepsala a 22. 4. 1986 jsme je společně doručili

do kanceláře prezidenta republiky.

Po rozhovoru s dr. Burgerovou (možná ředitelka prezidentovy kanceláře) jsme navštívili Václava a Kamilu Bendovy a předali jim kopii oznámení. Další kopie oznámení jsme předali korespondentce Agence France – Presse paní Juvenalové, Petru Uhlovi a Anně Šabatové. Petr Uhl bez odkladu větší část našeho trestního oznámení s pomocí Ivana Medka široce zveřejnil.

20. 5. 1986 byl manžel zatčen a uvězněn. Mě přivezli domů z mého pracoviště, abych se zúčastnila další domovní prohlídky, která trvala dvacet hodin. 28. 5. 1986 jsem se dopisem obrátila na prezidenta republiky. S pomocí přátel jsem pro manžela vyhledala advokáta, JUDr. Otakara Motejla, a komunikovala s ním. Udržovala jsem kontakt s manželem prostřednictvím advokáta, dopisy, balíčky a jednou povolenou návštěvou v Praze Ruzyni. Opakovaně jsem žádala o jeho propuštění, v říjnu 1986 jsem znovu psala prezidentu republiky.

Manžel byl obžalován v lednu 1987 z trestných činů podvracení republiky, poškozování zájmů republiky v cizině, útoku na státní orgán a orgán společenské organizace, útoku na veřejného činitele a krivého obvinění.

Dne 11. 6. 1987 byl po necelých 13 měsících propuštěn z vyšetřovací vazby, aniž proběhl soud.

Chartu 77 jsem podepsala v roce 1988 pod dojmem proslovu Hany Jüptnerové při pohřbu Pavla Wonky ve Vrchlabí 6. 5. 1988.

Jak žijeme: sestra Eva Muzikářová

Když jsem po vzájemné dohodě se sestrou Muzikářovou jela za ní do Domova pro seniory Elišky Purkyňové v Břevnově, netušila jsem, že se moje návštěva bude opakovat ještě dvakrát, pak poslední opravy a schválení, takže celkem čtyři příjemné návštěvy. Ve svých 95 letech mluvila hezky a podrobně o svém životě, jak šel, až se stalo, že po druhé návštěvě jsme se dostaly teprve do roku 1966, tak jsme si slíbily, že to příště zkrátíme, abychom se potřetí dostaly až do současnosti.

Z jaké rodiny pocházíte a kde jste vyrůstala?

Vyrůstala jsem na statku v Rostoklatech, jsem rozená Holubová, maminka Marie rozená Sixtová. Když mi bylo devadesát let, napsala jsem, že jsem ráda, že pocházím z tradiční evangelické rodiny. Moje babička krásně zpívala a já se ráno probouzela na její zpívání. Tatínek jezdil denně do Prahy, pracoval v Živnobance. Každou neděli jsme chodili do kostela do Kšel kočárem. Pamatuji si, jak cinkaly podkovy koní na dlažbě a v zimě na saních, to zase krásně cinkaly rolničky. Rolničky a dupání koní mi zůstaly v hlavě dodnes. Kázal tam pan farář Oskar Nagy, původem Maďar, byl to veliký a důstojný pán se zvučným hlasem.

Pamatuji si, jak při Večeři Páně říkával „Kdo neprávem jí a pije, odsouzení si jí a pije“.

Babiččin tatínek z rodiny Sixtů, po tolerančním patentu věnoval pole jako stavební parcelu na stavbu kostela. Po zrušení klášterů koupil lavice do kostela a přivezl je do Velimi. Ty lavice jsou tam dodnes. Současně přivezl rodinnou Bibli Sixtových, o kterou v minulosti přišli. Tehdy tam bylo hodně evangelíků, Velim byla celá evangelická. Teď tam chodí nejmýš osm lidí. Z Prahy tam jezdí paní Jiřina Žáčková, kterou znám ze Sokola a pochází z Velimi. Je jí to líto, tak tam jezdí každou neděli. Od Jiřiny mám informace o všech Sixtech, kteří v Velimi ještě žijí.

Rodiče pak dostali byt v Praze, tak jsme se přestěhovali. Narodila jsem se v roce 1927 Praze. Měla jsem ještě mladšího bratra Miloše, který se narodil v roce 1929. Maminka ale byla zvyklá žít na statku, v Praze se jí nelíbilo, tak byla se mnou vždy půl roku v Rostoklatech a tatínek jezdil za námi. Do Prahy jsme přišli až na zimu, v říjnu. Stejně jí to nedalo, tak jsme každou sobotu do Rostoklat jezdili za jakéhokoli počasí. V roce 1929 byly velké mrazy, ale maminka i přesto se mnou vyrazila do Rostoklat. Cestou nás potkal nějaký pán a řekl: „Paní, kam tu holčičku v tom mrazu vedete, vždyť zmrzne.“ Maminka mu odpověděla: „Ale nezmrzne, ona je otužilá.“ Kdysi byly vesnické děti otužilé. Jezdila jsem tam do svých sedmi let. I do školy jsem začala chodit v Rostoklatech, v Praze až od listopadu.

Babička zemřela ve svých 59 letech. Maminka měla ještě čtyři bratry a sestru. Za rok po smrti babičky jsme tam byli jen o prázdninách. Na statku hospodařil mamčin nejmladší bratr. Trvale tam byli jen dva, třetí, Jenda, měl v Kolíně tiskárnu, do Rostoklat jezdil jen na víkend a učil mě jezdit na kole.

Na statku bylo taky hodně dobytka. Čtyři páry koní a všechna ostatní hospodářská zvířata. Na kozy jsem se chodila koukat k deputátníkům. Jeden deputátník byl i kočárovým kočím. Jmenoval se Javůrek a mně se moc líbil. Byl to hezký pán a jeho manželka taky. Měli kopec dětí, které jsem chodila navštěvovat. Deputátníci bydleli na bývalém statku, kterému se říkalo Chalupa. Tam bydleli i Javůrkovi. S jednou jejich dcerou jsem se kamarádila, protože se mi líbilo, že všichni bydlí v jedné místnosti a některé děti spaly na peci. Na statku jsme měli čtyři pokoje, kuchyň, prádelnu a koupelnu.

Kde jste bydlela po odchodu z Rostoklat a jak jste prožívala mládí?

Bydleli jsme v Praze, kde jsem skončila i základní školu v Dejvicích. Po ukončení základní školy jsem šla do gymnázia v Dušné – bylo to dívčí reálné gymnázium. Tam jsem si našla kamarádku Zdenu, se kterou jsme chodily na hřiště na Trojský ostrov, kde jsme si našly další kamarády. Později jsme se

Zdenou jezdily i na Slovensko do Tater s batohem na zádech. Přespávaly jsme v chalupách, kde byli na nás hodní a ustlali nám v parádním pokoji s obrovskými peřinami.

Začátkem války jsme zažívali v gymnáziu i hrůzy, že nám mizely naše kamarádky – spolužačky židovského původu a my jsme o nich už víc nevěděly.

Na vyšší gymnázium po ukončení kvarty jsem jít nechtěla. Přešla jsem do rodinné školy, kde se učilo šití a vaření. V té době jsem začala chodit do tanečních, kde jsem se seznámila se svým budoucím manželem Čestmírem. V tanečních to bylo tak, že až po měsíci chození jsme se vzali za ruce. Párkrát jsme se tak sešli, pak na podzim v roce 1944 Němci zavřeli všechny vyšší odborné školy a žáci museli jít do výroby. Čestmír byl poslán kopat zákopy a já jsem šla do zemědělství v Kněževsi, kde tehdy žila rodina maminičiny sestry Zdeňky z pohraničí. Tam jsem byla v týdnů a na sobotu a neděli jsem chodila domů pěšky.

Pak přišel rok 1945 a já jsem šla zpátky do školy. Dochodila jsem rodinnou školu a zrovna vznikala nová škola pro sociálně zdravotní pracovnice. Tam jsem maturovala. Na maturitní ples jsme chtěly tanečnický v uniformách. Šly jsme na Vysokou školu zemědělskou a lesnickou, kde jsem potkala chlapce – jmenoval se Láďa – se kterým jsem se jednou seznámila ve vlaku. On pak oslovil další kolegy z lesnické fakulty. Z Ládi se pak stal můj celoživotní kamarád.

Když přišli komunisti, v Rostoklatech nabízeli deputátníkům, že jim dají opuštěné hospodářství v pohraničí. Pan Javůrek přišel tedy za strýcem, že by chtěl zkusit hospodařit sám. On mu odpověděl, že mu přeje hodně štěstí, aby se mu dařilo. V padesátých letech strýce v Rostoklatech komunisti obvinili jako nepřítel lidu, zavřeli ho a teta se musela vystěhovat. Bydleli pak v sousední vsi u přátel. Naštěstí ve vězení nebyl moc dlouho. Když se vrátil domů, chtěl navštívit pana Javůrka, jak se mu daří. Bouchal u něho na dveře, ale nikdo mu neotevřel. Za týden se objevil pan Javůrek sám a řekl strýci, že byl doma, ale styděl se otevřít, protože byl nešťastný z toho, že se mu nedaří. Řekl mu, že na statku v Rostoklatech byly jeho nejlepší roky života.

Co bylo dál, kde jste pracovala a jak to pokračovalo s Čestmírem?

Po maturitě se mi podařilo získat místo ve farmakologické laboratoři SPOFY na Albertově díky tomu, že jsem byla zručná ve vyšívání. Po zdravotnickém vyškolení jsem byla převedena do Výzkumného ústavu pro farmacii a biochemii na farmakologické oddělení. Zkoušely se tam nové věci, než přišly do výroby. Nejmilejší mi byla intravenózní narkotika, náš český výrobek nebyl dobrý. Zkoušeli jsme francouzský i anglický. Ten byl nejlepší a začal se vyrábět Pentothal. Byla to dlouhá doba práce, trvale pozorovat všechny reakce a příznaky

laboratorních zvířat. Tehdy mne to těšilo a dělala jsem to ráda.

S Čestmírem jsme se znovu sešli po sedmi letech. Dostala jsem dopis, že by mě rád viděl. Začali jsme se scházet. Vystudoval teoretickou fyziku a byl aspirant ve Fyzikálním ústavu na Albertově. Krátce na to dělal doktorát. Po promoci prorektor UK gratuloval jeho rodičům. Byl to prý první případ, kdy někdo udělal dvě státnice ve dvou dnech a obě s vyznamenáním. Brali jsme se v roce 1952. Nejdřív na úřadě, pak v kostele U Klimenta. Odstěhovala jsem se do Strašnic, kde měl Čestmír garsonku, když ho vystěhovali z bytu po rodičích. Oni se vrátili na Příbramsko a žili tam v hájence, otec měl ve Vrančicích léta pronajatý revír. Čestmír měl jako koníčky fotografování a malování. V létě jsme jezdili na vodu a v zimě na lyže. Po narození Zdeňka jsem zůstala doma a na farmakologii jsem se už nevrátila.

Jak Váš život pokračoval dál?

V roce 1956 se narodil Zdeněk a v roce 1958 Čestmír – Čest'a.

Čestmír pilně pracoval, především ve svém oboru teoretické fyziky a dal si za úkol každý rok napsat jeden vědecký článek. Napsal taky s prof. Votrubou učebnici teoretické fyziky.

Manžel byl vyslán v roce 1959 na dva roky do Mezinárodního ústavu jaderných výzkumů v Dubně u Moskvy i přesto, že nebyl v KSČ. Já jsem zůstala doma, Čest'ovi byl rok a Zdeňkovi tři roky. Za manželem jsem jela s kluky až v březnu 1960.

Čestmír byl úspěšný, měl hodně vědeckých prací a když tam přijel, vzal si všechny svoje práce a objednal se k řediteli ústavu – byl to laureát Nobelovy ceny I. M. Frank. On ho během několika dnů přijal, což nebylo obvyklé. Když Čestmír k němu přišel, ředitel mu řekl, že čekal starého fousatého pána a on přišel takový mladík (bylo mu tehdy 33 let). Při společném hovoru se řediteli líbil i proto, že se zabýval stejným problémem, za jaký dostal on Nobelovu cenu. Zadal mu věc dvacet let nevyřešenou, aby se pokusil ji vyřešit. On se do toho dal a během půl roku zadaný úkol splnil. Hned po první návštěvě dostal pracovnu vedle ředitele, mohl ho navštěvovat podle potřeby. Byla to významná práce, za kterou dostal pak členství v Americké fyzikální společnosti. Manžel měl ještě jeden článek odnést na Akademii do Moskvy, jemu se moc nechtělo a já jsem tam s chutí jela jeho práci odevzdat. Alespoň na chvíli jsem si odpočinula od dětí.

Z titulu členství v americké společnosti dostával Čestmír drahý významný časopis zadarmo, který nechával fakultě.

V roce 1965 manžel onemocněl, byl operován a rok ležel v nemocnici. Při nějakém zákroku dostal narkózu, i po probuzení se cítil dobře. Dostal ten mnou

prověřovaný Pentothal. Nakonec v roce 1966 nemoci podlehl a umřel.

Po několika letech Profesor Frank přijel do Prahy. Měl zde převzít čestný doktorát na Karlově univerzitě. Hned po přiletu se chtěl se mnou a našimi hochy setkat a pozval nás jako svoje hosty. Měl taky připraveno pro manžela vyznamenání za práci ještě v Dubně, které mu nebylo doručeno. Až když se to prof. Frank dozvěděl, přivezl ho sebou na Univerzitu k předání rodině. Druhý den jsme prof. Franka doprovázeli do Národní galerie, kde se chtěl s námi vyfotografovat. Problém byl, že on měl hlídače a chtěl se s námi vyfotit sám, což se nakonec povedlo.

Jak jste pak žila sama se dvěma dětmi?

Dnem úmrtí manžela zablokovali všechny peníze, které jsme měli, protože všechno chodilo do banky v rublech. Bez peněz jsem byla celý rok. Rok trvalo od smrti Čestmíra, než nám spočítali důchody. Peníze mi po tu dobu dávali moji rodiče, z otcova důchodu. Pak jsem jim ten dluh vrátila. Vypomáhali i osobně, s celoročními plody ze zahrady, Čestmírovi rodiče zase naturálie – zvěřina, vajíčka, apod. Když jsme zůstali sami, rodiče nás podporovali po celý život.

Do práce jsem začala chodit na jaře v roce 1967. Na Matematicko-fyzikální fakultě v centru numerické matematiky byl vedoucí Čestmírův kolega doc. Koubek. Pracovala jsem tam na poloviční úvazek jako pomocnice sekretářky v příruční knihovně, musela jsem si ale udělat knihovnický kurz. Chodila jsem tedy na dvousemestrový knihovnický kurz. Celou dovolenou jsem se u kamarádky na břehu rybníka učila a kurz jsem absolvovala. Pracovala jsem tam až do důchodu.

Můžete mi říct něco o vašich synech?

Oba, Zdeněk i Čest'a těžce nesli smrt táty. Zdeněk se zatvrdil, nechtěl s nikým mluvit. Když měl jít na gymnázium, nevyplnil rubriku „otec“. Čestmír byl v první třídě. On zase nikdy o tátovi nemluvil. Oba si na něj dobře pamatují. Čestmír, na rozdíl od Zdeňka po tátovi pátral, vyptával se různých lidí, jeho známých, jeho bývalých studentů, dozvěděl se hodně různých příběhů o tátovi. Je vyučen ruční sazeč a připravoval sazbu Staroslověnského slovníku. Je členem Našich pěvců a psal si kroniku, postřehy především z pěveckých zájezdů. Zaujala ho také Rosa Stancerová, která v Praze trénovala na výpravu na Jižní pól. Sehnal ji a sledoval její výpravy. Po návratu ji pozval do sboru na přednášku. Udělala nám ji zdarma, i když měla jiné povinnosti. Popsala nám průběh celé výpravy pěti žen. Nesla na pól naši státní vlajku s podpisem Václava Havla.

Zdeněk má ČVUT, teď tam přednáší informatiku a je třetím rokem proděkanem. Má dvě dcery, starší Ivana, vystudovala sociální vědy + informatiku. Kvůli covidu měla promoci až po dvou letech. Mladší Zdenka, vystudovala Matematicko-

fyzikální fakultu UK a učí matematiku na gymnáziu Přípotoční. Obě jsou vdané a Ivanka má chlapečka Filíпка.

Řekněte nám ještě něco na závěr?

Tady v domově pro seniory v Břevnově jsem od roku 2017. V červnu 2016 jsem dostala mrtvici, stalo se mi to postupně, dvakrát mě vrátili z ÚVN domů. Až v nemocnici Pod Petřínem mi lékařka řekla, že to mrtvice je, ale postupná. Z nemocnice mě pak přestěhovali na rozchození do LDN v Chittussiho. Postupně jsem začala chodit s chodítkem. Pak jsem se dostala na následnou péči na Neklanku, kde jsem nebyla moc spokojená. Nakonec mě zachránila moje snacha Jiřinka, která mi zajistila urychlený převoz z nevyhovujících podmínek do domova pro seniory, ve kterém teď bydlím a kde jsem byla už dříve přihlášená. S Jiřinkou máme moc hezký vztah, často si voláme. Jsem zde spokojena.

Děkuji za rozhovor

Zapsala Naděžda Sleziaková

Křeslo pro hosta

Návštěva Zdravotního klauna a současně evangelického faráře Davida Najbrta 28. 4. 2022

Život či zkušenost s nemocí, chorobou či postižením není pro nikoho snadný, především, jedná-li se o děti. Zvláště těžké je to, nemohou-li stonat v teple domova, ale musí ležet v nemocnici. Léčení je mnohdy zdlouhavé, je zde spousta

cizího, neznámého, bolestivého a nepříjemného, což často v dětech vyvolává strach... a dětský smích a pohoda jsou ty tam.

Podobně i u starých lidí pobyt v léčebně dlouhodobé péče či psychiatrické léčebně provází pocity osamění, strachu, nepohody a beznaděje.

A právě pro odstranění či alespoň zmírnění všech těchto negativních pocitů přichází Zdravotní klauni. Skoro pohádkové bytosti, jejichž příchod provází radost, smích a pohoda. A hned je na světě veselejší. A všechno se líp hojí.

Klauni chodí obvykle dva, mají červený nos, trochu i legrační a veselé barevné oblečení, muži často klobouk...A protože jsme v nemocnici, každý klaun si říká buď sestra nebo doktor a má nějaké příznačné jméno, např. sestra Beruška.

A hned je tady vtípek, legrace... bublifuk, balonek, gumové chrochtající prasátko či podobné pomůcky, a nezdíka také hudební nástroje, spolu s legračními hláškami, citoslovci apod., vyvolávající radost a úsměv na tváři. Klauni si často také "utahují" jeden z druhého, právě za účelem vyvolání legrační situace. Jindy se hrou snaží zbavit dítě strachu z nepříjemného zákroku či ho dokonce doprovází až na operační sál! Také v létě při nemocnici Motol probíhá jakýsi přínemocniční tábor, "Cirkus pacientů". Děti se naučí žonglovat, hrají scénky, nebo se naučí provádět nějaký artistický prvek, který na závěr ve společném představení před rodiči předvedou. Někteří klauni chodí i do rodin s nevyлéčitelně nemocným dítětem, kde rovněž je potřeba tíživou situaci nějak odlehčit a rozveselit děti i rodiče.

Klauni dokáží zaujmout, rozptýlit a pobavit malé i velké. I my ze sboru jsme se smáli při scéně s chrochtajícím gumovým prasátkem. Ovšem aby svého umění dosáhli, je třeba také mnoha hodin přípravy, supervize, trénování a nacvičování.

Ať je co nejmíc Zdravotních klaunů a ať je nemocniční prostředí zvláště pro malé i velké pacienty, ale i jejich rodiče a ošetřující personál veselejší!

Nezisková organizace Zdravotní klaun, která vydává i svůj časopis a rozesílá ho všem přispěvatelům, oslavila nedávno 20 let své činnosti v naší republice.

Klára Balabánová

Nekostel, duchovní restaurace

V květnovém Klubu poznávání jsme měli možnost se seznámit s projektem "Nekostel, duchovní restaurace". Zprostředkovala nám ji sestra farářka Saša Jacobea, která v tomto přínosném projektu od loňského podzimu působí. Na schůzku Klubu přizvala i svého spolukolegu Sašu Fleka (viz foto), který se projektu Nekostel věnuje již od jeho počátku. Bylo to velmi zajímavé dopoledne a vřele doporučujeme všem, kteří se jej nemohli zúčastnit a o projektu Nekostel dosud neslyšeli, aby se s ním seznámili alespoň prostřednictvím internetu.

Text i foto Marta Petříčková

3. benefiční procházka „Židovské muzeum“

Před informačním a rezervačním centrem Maislova 15 se nás sešlo skoro dvacet a pod laskavým a odborným vedením paní Marty Študentové, jsme se pustili do objevování celkem šesti objektů bývalého židovského ghetta. Postupně jsme se seznámili s nejdůležitějšími židovskými svátky a způsoby, jak se slaví, viděli jsme nejdůležitější náboženské předměty a písemnosti, ale i zajímavé informace ze všedního dne příslušníků židovského národa.

Dozvěděli jsme se i něco z historie židovského národa a současnosti pražské židovské obce. Víte, že do židovského kalendáře se někdy vkládá pohyblivý měsíc? A že židovské ženy si po svatbě ostříhají dlouhé vlasy? Nebo že na začátku nového roku vydává židovská obec seznam košer potravin? Procházka byla velmi zajímavá, a i když jsme se ji snažili urychlovat, trvala něco před tři hodiny – které nám utekly jako voda!

Hana Doubková

Mám to na triku

Začátkem května proběhla u nás ve sboru prezentace projektu Mám to na triku, jehož nápad od nás ze sboru vyšel.

Tento projekt je založen na potisku kvalitních triček současnými českými umělci a jeho výtěžek slouží jako podpora stavby Domova Daniela (na počest

Daniely Caldové), pro lidi s autismem.

Ve sboru máme ještě nějaké letáky, více informací a případné objednávky najdete na: www.mamtonatriku.cz

Evangelický sbor v Praze na Vinohradech vás zve na
BENEFIČNÍ KONCERT
pro neziskové organizace Berkat a Jako doma.

Na programu:
Telemann, Caldara, Gibbons, Mendelssohn, Dvořák
(Biblické písně a Žalm 149) a další

středa 8.6.2022 v 19:30

ESO V RUKÁVU!

Aneb co se dělo na jarní víkendové školce v Miroslavi.

Už jste se někdy zamysleli nad tím, co vás dělá výjimečný? Jaký potenciál a obdarování jste od Boha dostali? A hlavně, jak je lze využít pro sebe i ostatní?

Že žádné obdarování nemáte? To přeci není pravda. Každý z nás dostal nějaké to eso, které může vytáhnout z rukávu, když chce někoho potěšit, někomu pomoci a využít ho pro dobrou věc.

Jarní školka mládeže, kterou každoročně pořádá brněnský seniorát se konala tentokrát v Miroslavi. Vinařském městečku schovaném mezi Brnem a Znojmem. Jejím hlavním úkolem bylo podněcovat každého z nás k zamyšlení, čím obohacujeme tento svět a hlavně jak toto obdarování můžeme rozvíjet a použít ho pro druhé. Na školku přijelo asi 80 mládežníků z celé Moravy, hlavní část programu se konala v místním evangelickém kostele, kde se v čajové kuchyňce vařilo jídlo pro všechny a přespávalo se v místní Sokolovně. A jak jsem se na školku dostala já, z Prahy? V brněnské mládeži mám mnoho velice dobrých přátel, se kterými stojí za to se sejít vždycky, když má člověk možnost.

Program byl nabitý. Mimo hluboké zamyšlení, panelové diskuze s faráři i nefarři (navštívil nás i Miki Erdinger, nebo třeba Iva Květonová), pohybové aktivity (volejbal, fotbal, Tai-chi, meditace...), večerní ztišení, debatování a rozvíjení se, jsme se mohli těšit hudbou, kdy se až do hluboké noci zpívali písničky ze zpěvníku Svítá a každý, kdo měl možnost chytil do ruky hudební nástroj a zpíval z plných plic.

Byla to zase jednou možnost poznat Boha z jiné strany. Uvědomit si, co pro nás dělá a že každý z nás od něj dostal nějaký dar a je jen na nás, jak a kdy ho využijeme.

A jaký je váš dar?

EFox

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 26. 6. 2022.
Číslo vyjde 3. 7. 2022.**

Obsah čísla:

Nad mraky.....	1	Nekostel, duchovní restaurace.....	12
Výtah z jednání staršovstva 5. 5. 2022.....	2	3. benefiční procházka.....	13
Pamětní odznak odporu.....	3	Mám to na triku.....	13
Jak žijeme:.....	5	ESO V RUKÁVU!.....	14
Křeslo pro hosta.....	10	Kalendář na červen 2022.....	16

Kalendář na červen 2022

Bohoslužby	5. 6. VP	A. Jacobea
9:30 on-line na	12. 6.	M. Trgalová
http://dejvice.evangelnet.cz/	19. 6.	A. Jacobea, rodinné
line-vysilani	26. 6.	A. Jacobea
	3. 7. VP	P. Gallus

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2t18Ik-_Fw

Konfirmandí (11+)	pátky v 15:30 – 16:30
Náboženství dětí (5-11)	pátky v 15:30 – 16:30
Mládež (13+)	pondělí v 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	neděle 12. 6. a 26. 6. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 2. 6. a 16. 6. v 9:30 – 11:30
Nedělníci	neděle 19. 6. od 11:30 (info Saša Jacobea)
X-cátníci	úterý 14. 6. v 19:00 u Evy Javornické (info Martin Volný)
Naši pěvci	každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek v 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	pátek 17. 6. v 20:00 v kostele sv. Vojtěcha
Obcování	čtvrtek 16. 6. v 18:30 u A. Bohatové (info M. Trgalová)
Biblická hodina	každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	9. 6. v 9.30 téma: Juanita Cancil: Moje cesta z Indonesie do ČSR.
Křeslo pro hosta	---
Staršovstvo	2. 6. v 19:00
Ostatní	10. 6. Noc kostelů 19. 6. instalace A. Pokorné, Roztoky u Prahy 15:00

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103
